

'Cincizecimea personală" adică o însușire proprie a harului lui Dumnezeu pentru a se întări viața creștină dobândită la Botez.

Ungerea se face cu Sfântul și Marele Mir, sfințit de Întăistătorul Bisericii autocefale, împreună cu soborul arhierilor, în Joia Mare din Săptămâna Sfințelor Patimi, la Liturgia Sfântului Vasile cel Mare.

Mirungerea urmează Tainei Botezului, atunci când se rostesc cuvintele: "Pecetea darului Sfântului Duh. Amin!", formulă rostită de fiecare dată la ungerea principalelor părți ale corpului noului botezat: frunte, ochi, nări, gură, piept, spate, picioare, mâini.

Despre această ungere cu Sfântul și Marele Mir, Sfântul Chiril al Ierusalimului spune: "Mai întâi ați fost unși pe frunte ca să fiți slobozi de rușinea pe care primul om călcător de poruncă o purta pretutindeni și ca să priviți cu fața descoperită slava Domnului. Apoi ați fost unși la urechi, ca să dobândiți

urechi în stare să audă tainele dumnezeiești. Cel botezat este uns apoi la nări, ca acestea să nu se deschidă mirosurilor ispititoare la rău. După aceasta la piept, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului, după ce ați îmbrăcat platoșa dreptății. Căci după cum Hristos, după Botez și după pogorârea Duhului Sfânt asupra Lui, S-a dus în pustie și S-a luptat cu potrivnicul, tot așa și voi, după ce ați fost botezați și ați fost unși cu Sfântul Mir, îmbrăcați cu toate armele Duhului, să stați împotriva puterii celei potrivnice și să o biruiți zicând: "Toate le pot întru Hristos care mă întărește" (Filipeni 4, 13). Ați fost unși apoi la mâini și la picioare, pentru ca să fiți gata oricând să săvârșiți binele și să alergați spre ajutorarea celor care au nevoie de ajutor, spre întărirea apelurilor pe care le face Dumnezeu la voi pentru săvârșirea binelui și ocolirea răului..

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 9 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 13 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 14 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 2, 10-16; Ap. II Corinteni 5, 17, 20; 6, 1, 3-7, 10; 13, 11; Ev. Matei 4, 18-23; 5, 14-16; 10, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2 → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

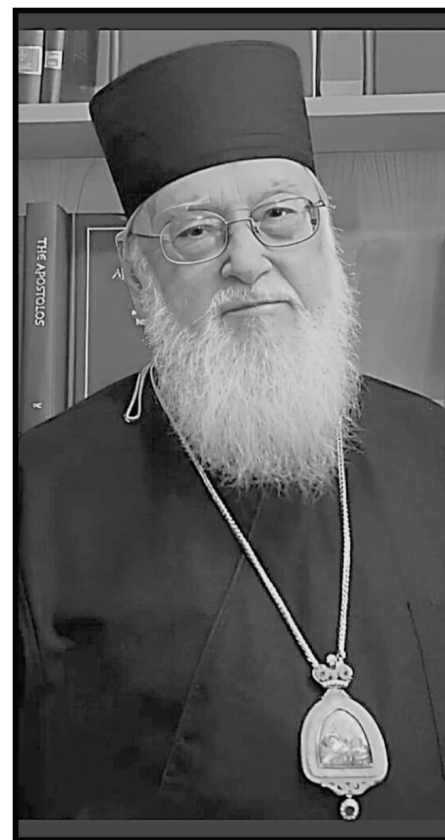
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru, pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilianos Simonopetrilul

Nr. 606 / 7 iunie 2026

PĂRINTELE
KALLISTOS WARE

1934-2022

PUTEREA ȘI SLAVA LUI DUMNEZEU SUNT LUCRĂTOARE

„Numele Fiului lui Dumnezeu este mare și fără de hotar și susține întregul univers”, afirmă Păstorul lui Herma, și nu vom aprecia rolul Rugăciunii lui Iisus în spiritualitatea ortodoxă fără a cunoaște puterea și darul numelui dumnezeiesc. Dacă Rugăciunea lui Iisus este mai creatoare decât alte invocații, aceasta se datorează faptului că ea conține numele lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament, ca și în alte culturi vechi, există o strânsă legătură între sufletul cuiva și numele acestuia. Personalitatea, cu toate particularitățile și energia ei, este într-un anumit sens prezentă în nume. A cunoaște numele unei persoane înseamnă a dobândi puțința de a pătrunde în adâncurile ființei ei și de acolo să intri în relație cu ea – poate chiar să ai și un oarecare control asupra ei. De aceea

misteriosul Trimis Care luptă cu Iacov la vadul Laborului refuză să-și dezvăluie numele (Facerea 32, 29). Aceeași atitudine se reflectă în răspunsul îngerului către Manoe: *La ce mă întrebi tu de numele meu, știind că el este minunat?* (Judecătorii 13,18). Schimbarea numelui înseamnă o schimbare hotărâtoare în viața unui om, așa cum Avram a devenit Avraam (Facerea 17, 5) sau cum Iacov devine Israel (Facerea 32, 28). În același fel, Saul devine, după convertirea lui, Pavel (Fapte 13, 9); iar unui călugăr, la tundere, i se dă un nume nou, de obicei nu de el ales, ca semn al radicalei înnoiri.

În tradiția ebraică, a face un lucru în numele cuiva sau a-i invoca numele și a-l chema pe numele lui sunt fapte cu greutate și putere. A invoca numele unei persoane înseamnă a o face prezentă efectiv. „Unui nume îi dai viață pomenindu-l. Numele cheamă de îndată sufletul pe care-l desemnează.”

Tot ce este adevărat în cazul numelor omenești este adevărat la un nivel incomparabil mai ridicat în cazul numelui dumnezeiesc. Puterea și slava lui Dumnezeu sunt prezente și lucrătoare în numele Lui. Numele lui Dumnezeu este *numen praesens*, Dumnezeu cu noi, Emanuel. A invoca numele lui Dumnezeu cu atenție înseamnă a te aduce pe tine în prezența Lui, a I te oferi ca un instrument și ca o jertfă vie în mâinile Lui.

Această înțelegere ebraică a numelui se transmite de la Vechiul

Testament la Noul Testament. Demonii sunt alungați și oamenii vindecați prin numele lui Iisus, căci numele Lui este putere.

Odată ce această putere a numelui este apreciată la valoarea ei, multe texte cu care ne-am familiarizat dobândesc un înțeles mai deplin și tărie: cererea din Rugăciunea Domnească „*Sfințească-se numele*”; promisiunea lui Hristos la Cina cea de Taină: *Tot ce veți cere de la Tatăl în numele Meu, El vă va da* (Ioan 16, 23); cea din urmă poruncă a Sa dată Apostolilor: *Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh* (Matei 28, 19). Cuvintele Sfântului Petru în care spune că nu există mântuire decât în numele lui Hristos Nazarineanul (Fapte 4, 10-12); cuvintele Sfântului Pavel: *întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece* (Filipeni 2,10); numele nou și tainic, scris pe pietricica albă, ce ne va fi dat la plinirea vremii (Apocalipsa 2,17).

Această cinstire biblică a numelui lui Iisus formează baza și temeiul Rugăciunii lui Iisus. Numele lui Dumnezeu este intim legat de persoana Lui și astfel, chemarea numelui dumnezeiesc are un caracter sacramental, servind ca un eficient semn al prezenței și al acțiunii Sale nevăzute. Pentru credinciosul creștin de astăzi, ca și în timpurile apostolice, numele lui Iisus este putere. După cuvântul celor doi Mari Bătrâni din Gaza, Sfântul Varsanufie și Sfântul Ioan (sec. al VI-

lea), „Pomenirea numelui lui Dumnezeu distruge tot răul”. „Biciuiește-ți vrăjmașii cu numele lui Iisus, ne îndeamnă Sfântul Ioan Scărarul, căci nu este armă mai puternică în cer și pe pământ... Pomenirea lui Iisus să se unească cu răsuflarea ta, și atunci vei cunoaște folosul liniștirii.”

Numele este putere, dar o repetare pur mecanică nu va avea nici un efect prin ea însăși. Rugăciunea lui Iisus nu este un talisman magic. Ca în toate actele sacramentale, persoana umană este chemată să conlucreze cu Dumnezeu prin credință lucrătoare și efort ascetic. Suntem chemați să îi rostim numele cu reculegere și trezvie lăuntrică, închizând gândurile în cuvintele rugăciunii, știind Cine este Cel Căruia ne adresăm și Care ne răspunde în inimă. O rugăciune atât de arzătoare nu se face ușor de la început și este descrisă de Părinți ca un martiriu lăuntric.

Sfântul Grigorie Sinaitul vorbește în repetate rânduri de „înfrânarea și osteneala” pe care și le iau asupra lor cei ce urmează calea numelui lui Iisus; se cere „un efort continuu”; ei vor fi ispitiți „să se ridice degrabă, lenevind-se pentru durerea osteneții și pentru strigarea înțelegătoare a minții și pentru ațintirea minții”. „Iar dacă te dor adeseori umerii și capul, stăruiește cu osteneală și dragoste în acestea, căutând în inimă pe Domnul.” Numai printr-o atât de îndurătoare

credințioasă vom descoperi puterea numelui lui Iisus.

Această credincioasă stăruință se arată în repetarea deasă și cu atenție. Hristos le spune ucenicilor să nu spună multe, asemenea „vorburii multe” a neamurilor (Matei 6, 7), dar repetarea Rugăciunii lui Iisus, când este făcută cu sinceritate interioară și concentrare, este intensă, nu multă.

Sursa: **Mitropolitul Kallistos Ware**, *Rugăciune și tăcere în spiritualitatea ortodoxa*, Editura Sophia, 2019

IULIAN PREDESCU

MIRUNGHEREA

Taina Mirungerii a fost instituită de Hristos. La început, Taina Mirungerii era săvârșită de Sfinții Apostoli prin punerea mâinilor peste cei botezați. Mai târziu, pentru a nu se confunda cu Taina Hirotoniei, practica punerii mâinilor a fost înlocuită cu Mirungerea. Dacă în trecut ea era săvârșită doar de Apostoli, în prezent ea poate fi săvârșită atât de episcop, cât și de preot. Prin Mirungere se împărtășesc celui botezat darurile Sfântului Duh. „Precum odinioară Duhul Sfânt s-a pogorât peste Apostoli în chip de foc și a revărsat în ei darurile Sale, așa și acum, când preotul unge cu Sfântul Mir pe cel botezat, se revărsă în el, de sus, darurile Sfântului Duh”, mărturisesc Părinții. Din acest motiv, Taina Mirungerii a fost numită de către părintele Alexander Schmemman,